

Præsteteretsdom i 1861. Ja, man har endog fra samme Aar en Præsteteretsdom, som, uagtet Bedkommende havde været beruset under selve Udførelsen af Tjenesten som Kirkefanger, dog, rigtig nok af formildende Hensyn, fandt, at han ikke skulde kunne dømmes fra Embedet. Det er saa fuldkommen urimeligt at anlægge en saadan Bestemmelse for Officerer. (Bertelsen: Man kan jo ogsaa give en Lov for andre Embedsmænd.) Hvorvidt det vil være rigtig at have en Lov i den Retning, veed jeg ikke, men det forekommer mig netop, at Pensionsloven har truffet det Rette ved at sige, at Regjeringen har Ret til i saadanne Tilfælde at affædige Bedkommende, men Pensionen bestemmes i saa Fald ved Lov; Bedkommende har ikke ubetinget forbrudt Embedet, men det vil bero paa, hvorvidt man kan opnaa Repræsentationens Samtykke til, at han faar nogen Pension. I ethvert Fald, enten man nu burde have Love i den Retning for vore Embedsmænd eller ikke, faktisk er det, at man ikke har dem, og det er derfor urimeligt at ville stille Officererne anderledes. — Hvad de ærede Medlemmer, der have stillet Forslag om, at § 181 skal udgaa, egentlig have tænkt sig at ville opnaa derved, er mig ikke fuldstændig klart. Det er jo tydeligt, at man ikke ved at lade denne Bestemmelse gaa ud, kan hæve de Forbud, der ere imod, at Officerer indgaa Hæsteskab uden Tilladelse, derom er man vel enig; men Spørgsmaalet er da, hvorledes Officerer i det Tilfælde, at de indgaa Hæsteskab uden Tilladelse, skulle behandles, hvis man kommer til at mangle en Straffebestemmelse derom. Det er mig nu ikke klart. § 199 hæver jo alle i Krigsartikellbrevene indeholdte ellers for Krigsmagten givne Straffebestemmelser, og hvorledes man da skulde behandle dette Tilfælde, veed jeg egentlig ikke; maatte det skulde falde ind under § 156; det var jo ganske vist muligt, men i saa Fald vilde Straffen blive væsentlig den samme, som den her er. (Afbrydelse.) Ja, der staar i denne Paragrafs andet Stykke: Har en Officer vist stor Letsindighed eller Skjodesløshed med Hensyn til vigtige Pligter, Mangel paa Mod eller mandig Bestemthed, eller høi Grad af Mangel paa tilbørlig Indsigt til rigtig Bedømmelse af indtrædende Forhold osv. Det maa jo siges, at, naar en Officer til Trods for, at det er forbudt at indgaa Hæsteskab uden Tilladelse, dog gjør det, da har han vist en høi Grad af Mangel paa tilbørlig Indsigt til rigtig Bedømmelse af indtrædende Forhold og han har ogsaa vist en stor Letsindighed, men i Virkeligheden passer ingen af disse Bestemmelser paa dette Forhold, fordi det jo ikke er nogen Forjættelse, som § 156 egentlig tænker paa; det er ligefrem Modvillie, en Overtrædelse af de for ham givne Bestemmelser, og derfor er det anset for rigtig, at der findes en udtrykkelig Bestemmelse derom, ligegyldigt forøvrigt, om

det vilde være rigtig at hæve Forbudet mod Hæsteskabs Indgaaelse eller ikke. — Forslaget under Nr. 132 til § 185 om, at, naar Skaden erstattes, kan under formildende Omstændigheder Straf bortfalde for den, som af Skjodesløshed ødelægger eller fordærver Krigsmagten tilhørende Ting, er bleven angrebet af den ærede Ordfører, som er Deltager i det Forslag, der gaar ud paa at lade denne Passus udgaa. Jeg kan ikke være enig deri, thi det forekommer mig, at det hviler paa en aldeles overdreven Frygt for at tillægge Formuen Indflydelse paa dette Øbet. Sagen er nemlig den, at Strafbarheden jo i Virkeligheden er en anden for den, der er i Stand til at erstatte Skaden, end for den, der ikke er i Stand dertil. Den, der veed med sig selv, at han er i Stand til at erstatte Skaden, viser i Virkeligheden ikke den Skjodesløshed eller Ligegyldighed for Andres Velferd, i nærværende Tilfælde altsaa for Krigsmagtens Ve og Vel, som den, der veed med sig selv, at han ikke er i Stand til at erstatte Skaden. Det er det, som har gjort, at man i den borgerlige Straffelovs § 284, tror jeg det er, har med Hensyn til Brandstiftelse etableret det Princip, at, naar Skaden kan erstattes, bortfalder Straffen for uagtsom Brandstiftelse, og det er i og for sig meget rigtig; men jeg kan ikke indse, hvorfor det ikke skulde have samme Anvendelse i Militæretaten, undtagen for saa vidt man vil kunne sige, at her er Tale om Embedsforhold, hvor enhver Skjodesløshed i og for sig er strafbar; men den antager dog en væsentlig anden Karakter derved, at den Paagældende veed, at han kan erstatte Skaden. Det er derfor rigtig, tror jeg, naar Lovforslaget siger, at under formildende Omstændigheder kan Straf bortfalde, naar Skaden erstattes. Er det derimod klart, at Bedkommende har vist modvillig Ligegyldighed for Militæretaten tilhørende Gjenstande, bør Straffen ikke bortfalde; men det følger ogsaa af Lovforslaget. — Med Hensyn til det Punkt, som for mange ærede Medlemmer spiller en særdeles stor Rolle i denne Materie, nemlig § 160, har jeg overmaade lidt at sige. Det Endringsforslag, der er stillet af nogle Medlemmer om en forandret Uffattelse deraf, er i Virkeligheden ikke af stor Betydning. Disse Medlemmer have fundet det magtpaaliggende at faae præciseret, at Valgmøder ikke gaa ind under de Forsamlinger af politisk Natur, som der her tales om. Jeg tror, at selv om det ikke var blevet sagt, vilde Ingen have kunnet antage, at de saakaldte offentlige Valgmøder skulde henhøre til saadanne Forsamlinger af politisk Natur. For saa vidt er Forslaget vistnok overflødig. Iøvrigt er Forskjellen mellem dette og Lovforslaget væsentlig den, at de ærede Medlemmer ville have et særligt Forbud, at de ikke ville nydes med, at der gives et almindeligt Forbud mod at deltage i politiske Foreninger og Forsamlinger, og maatte er det ogsaa deres Mening — hvad der ikke er klart